

Vitéz Ferenc

A Fiúnak

*Bertha Zoltán festőművész képeihez
dr. Bertha Zoltán irodalomtörténésznek ajánlva*

(Életfa II.)

Ha egyszerre két páva
udvarol neked, akkor se felejtsd
az éneket: a kódolt kottajegyben
jó anyádat, én Fiam, s a szemünkbe
néző körteágot... –

Belé oltottam olyan fényeket,
melyek ellenállnak majd a fagynak is,
legyen bármilyen hamis a dal,
mi feléd csihan a sok bolond
pávatoll mögül.

Emlékezni fogsz rá, hogy bár a szél
emészti, aztán a bánat zárja össze
minden reggel az ébredő tulipánt
(hatalmas és sötét sereggel támad
rá a kertre, zabálva árva-szép hazánk),
nem menthet meg semmi pávaszín.

Csak egymásba kulcsolt két kezünk
lehet törzsükön a pánt, mi kékségbe
fogja itt az odaátot is megzenésítő,
a virágevőket megfélemlítő, fekete
udvarokat is kiszőkítő, majd hangtalan
az égbe röppenő erős imánk.

(Távoli fény)

Mikor megkérdezted,
hol van a távol – én még
nem tudtam messzebbre
látni a magam távolától.

A Bodrog vizéből fölszálló
reményt se tudtam élesen
megkülönböztetni az ősszel
reményt altató fáktól.

Mikor távoli fény leszek
én is – talán megértem,
hogyan ott úsztam pilléként
a Bodrog vizében.

***

Vörösen, mint a hajnal,
fehér galambnyi jajjal
és zölden, mint millió fűszál;

s kéken tündöklő vérered
mögött: a bezárhatatlanul
reád derengő messzi égben.

Ugatás ellen a vándor... Fölismered magad

Kaiser Lászlónak

Gáborjáni Szabó Botondnak

Ugatás ellen a vándor kapott
egy botot az angyaltól. Előtte
kipróbálta görcseit a hátán –
s tudta, hogy van már a kezében
fegyver a véredek ellen.

De hiába volt a bot – a lábán
mindig mély sebek maradtak,
mikor elbicsaklott egy éles kőben
vagy egy véletlenül az útszélen
hagyott szerelemben.

Hortus Dei

Lente István képzőművésznek

Isten kertjében virágoztam,
s magamat belőle kiátkoztam,
mikor letéptem önnön-virágom.
– Aztán hiába kiáltoztam.

Lehettem volna virágfészek,
amit nem mar szét az enyészet...
– Elmerültem a részeimben,
és nem látom már az egészet.

De megverekszem a halállal,
mint egy virágevő sakállal –
Ki van kövezve a keskeny út
liliom-Jézus szavával.

Diófaárnyékban,
könyvvel a kezemben,
szívedben reménnyel,
kulccsal a zsebedben,

Csokonai-árva,
polcok közé zárva,
fölismered magad
a betű-szemekben.
Érzed, ahogy röppensz,
látod, ahogy lépkedsz,
poros lapszélekből
törnek elő fények... –

Katalógusok közt
készül a tiéd is:
tudod, hogy a földből
magasságos ég lesz.

Testből csönd

Bolvári-Takács Gábornak

Te már tudod, hogy minden táncnak lehet egy némasága, amit ki kell szabadítani a testből, hogy megtanulja a kígyó az őszinteséget; és ha megint angyallá válik, bevallja, mindig csak azért csábított, mert ő is az irgalmat szerette volna szégyenében megmutatni, ahogy két testből csönd lesz, és két fényből csak egyetlen szó marad – vagy a tánc.

Képeslapok Kismarosra

Szokolczay Lajosnak

Akadémia

Kilenc Múzsza és Hét Szabad Művészet.

Te már csak arra szegődtél, hogy ne legyen semmi hiány befoldozatlan, s hogy amit sikerült végre megjavítani, azt ne rágja szét megint a közénk settenkedő enyészet.

Advent

(Pilinszky után)

Gyermekkorodban így éltél: csak arra vártál, ami úgymint itt lesz – nem volt akadálya a vágya a hitnek.

Boldog voltál, mikor esett a hó. Beborította szíved a sok fehér, s nevetett az ujjad, hogy az égbe ért.

Éhes voltál, és nem értetted néha, miért kell megvárni a vacsorát. Aztán magaddal vitted az ágyba a csodát.

A „lépő ember”

(Trianon)

Föllépni az ég és a föld közé.

Átlépni a napokat.
Feltenni a csillagokat
a hegyre. A hegy fölé.
Elkerülni az esetlegest.
Nem nézni a vállaink mögé,
de tudni, hogy valaki mindig
ott áll – s nem omolhat
össze a test.

Kiemelni a formát,
elhagyni a fölöslegest.
Meglépni az egyetlen
emberit: föllépni az ég
és a föld közé.

(Éjszaka és nappal)

Nappal hold vagyok és
éjjel a nap.

Az árnyékod vagyok
a fű alatt.

(Ölelés)

tudod én akkor is
öleltelek mikor mögéd
feszültem mint egy szomorú
krisztus és akkor is mikor hulló
levélként lassan kővé váltam a
szélben de soha nem tudtam
az avarba hullni mert úgy
nem lettem volna képes
tovább ölelni téged
(...)

